

Avusturya’da “başörtüsü”

Sözü dolandırmaya ne hacet.. Başörtüsünü getirip Avusturya’nın başına sarmadıktan sonra Avusturya’nın başörtüsüne hiçbir sözü yoktur. Bütün Avrupa ülkelerinde bu böyledir. Bir tek Fransa hariç.. Çünkü Fransa, “kaş yapayım derken göz çıkardı.” Başörtüsünü devlet okullarında kanunen yasak etmekle, başörtüsünü (meselesini) devletin başına sardı. Çünkü aynı ülkede, yasağın anayasaya aykırı olduğunu ve bu yasağın ayrımcılığı körükleyeceğini savunanlar var ve haklıdır.

Öyleyse bu hak yerde kalacak değildir. Öyleyse Fransa bu yasakla kendi başına iş açmıştır. Haksız kanunlar dünyanın hiçbir yerinde ilanihaye devam etmez. Kendi ülkemizde de bu böyle değil midir? Anayasamızda ve kanunlarımızda var olan haksız ve “halk”sız maddeler yıllardır tartışılmıyor mu? Halihazırdaki başörtüsü tartışması, haksız bir uygulamanın, kanunsuz bir dayatmanın sonucu değil mi? Her neyse, biz Avusturya’ya dönelim.

Avusturya’da yaşayan Müslümanlar da başörtüleri ve “hicap”ları yüzünden bazı sıkıntılara maruz kalmaktadırlar. Hem de ilköğretimden üniversiteye kadar eğitim ve öğretimin her kademesinde, kamu ve iş alanlarında herhangi bir yasaklama olmamasına rağmen..

Diğer Avrupa ülkelerinde de, Fransa’daki “sınırlı” yasaklamanın haricinde her alanda başörtüsü yasağı olmamasına rağmen, başörtülü Müslüman hanımlar ile başı açık hanımlar arasındaki “özgürlük” farkı; çoğunlukla ve kendi alanında kaldığı sürece gizli, ara sıra ve farklı alanlara el atıldığında aşikâr bir şekilde göze çarpmaktadır.

Öyleyse teşhisi iyi koymak, hadiseyi güzel okumak lâzımdır. Bunu da en sağlıklı bir şekilde Üstad Said Nursî ortaya koymuştur. Onun Lem’alar adlı eserinden aynen aktaralım:

“Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mü’minlerin hanımlarına söyle, evlerinden çıktıklarında dış örtülerini üzerlerine alsınlar” (Ahzâb Sûresi, 33:59) (ilâ âhir) âyeti, tesettürü emrediyor. Medeniyet-i sefihe ise, Kur’ân’ın bu hükmüne karşı muhalif gidiyor. Tesettürü fitrî görmüyor, bir esarettir diyor.

“Ben de Adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon insanların hayat-ı içtimâyesinde en kudsî ve hakikatlı bir düstûr-u İlâhîyi, üç yüz elli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üç yüz elli sene zarfında geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidâen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-i zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir.”

Demek ki neymiş.. Bir kere asıl mesele sefih (nefis ve hevayı okşayan) medeniyetin, Kur’ân’ın bu hükmüne karşı çıkmasıdır. Yani insanlığın hayrına ve gelişmesine çalışan, teknolojiyi ve harika icatları insanlığa hediye eden hakikî medeniyet, Kur’ân’a ilişmiyor. Kur’ân da onu koruyor ve gözetiyor. Ama bu sefih medeniyet var ya..

Bediüzzaman’a göre, “Küre-i arzı bir köy şekline getiren şu medeniyet-i sefihe ile gaflet perdesi pek kalınlaşmıştır. Tâdili, büyük bir himmete muhtaçtır. Ve keza, beşeriyet ruhundan dünyaya nâzır pek çok menfezler açmıştır. Bunların kapatılması, ancak Allah’ın lûtfuna mazhar olanlara müyesser olur.”

Birşey daha var ki, yeryüzünde adalet olduğu sürece, Kur’ân’ın hükmünü tefsir edenlerin ve uygulamak isteyenlerin mahkûm edilemeyeceğidir. Öyleyse Avrupa’da var olan da budur. Yani “Ben Kur’ân’ın bu hükmüne uymak istiyorum, örtünüyorum, bu benim inancımdır” diyene ilişmemeyi tercih ediyor. Bunu da adalet namına, hak ve hukuk namına yapıyor. Yoksa Kur’ân namına değil. Ama bu yaklaşım, Kur’ân’ın “hak” ölçüsüyle örtüşüyor. Hem de nelere rağmen bunu yapıyor? Sefih medeniyetin, Avrupa’yı çepeçevre iliklerine kadar kuşatmasına rağmen.. Mensuh olmuş dinlerinin, kendilerini içkili, danslı eğlencelerden men etmediğine inanmalarına ve ara sıra kiliseye giderek günah çıkartmak suretiyle rahatladıklarını zannetmelerine rağmen. Başörtüsünü ve hicabı, kendi “yaşam” tarzlarıyla asla bağdaştıramamalarına rağmen..

Yıllardır eğitim ve öğretim kurumlarında görev yapan biri olarak, başörtüsü konusunun ara sıra çeşitli toplantılarda ve okullarda çözüm bekleyen bir madde olarak gündeme girdiğine şahit olmuşumdur. Hatta zaman zaman bizzat şahsımdan bile yardım ve destek talep edilmiştir. Ama her defasında probleme demokratik neşter vurulmuş ve gündemden kaldırılmıştır.

Yıllar önce Avusturya Cumhuriyeti Din İşleri Genel Başkanı merhum Dr. Ahmed Abdelrahimsai’nin söylediği söz, yeri geldikçe hâlâ kulakları çınlatmaktadır. O söz de şudur:

“Eğer ben, Allah’ın izniyle demokratik hak ve hukuk çerçevesinde bu başörtüsü meselesini çözemezsem, şahit olun, başıma başörtüsünü bağlayıp Viyana sokaklarında dolaşacağım.”

Ama problem çözüldü ve merhumun böyle bir eylemi yapmasına gerek kalmadı. Hem de öyle çözüldü ki, Türkiye’den gelen başörtülü kızlarımıza bile yetecek şekilde..

Ne diyelim. Yaşasın hak ve adalet. Yaşasın demokrasi..